

dr hab. Piotr Jańczak prof. uczelni
Akademia Muzyczna im. F. Nowowiejskiego
w Bydgoszczy.
Dziedzina – sztuki
Dyscyplina – sztuki muzyczne

Bydgoszcz, 17 stycznia 2023r.

Recenzja

Zleceniodawca recenzji :

Rada do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie w postępowaniu habilitacyjnym dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęski na podstawie postanowienia Nr 7.2022 Rady do Spraw Dyscypliny –Sztuki Muzyczne z dnia 24 października 2022 r.

Do zlecenia została dołączona przez Habilitantkę dokumentacja w formie elektronicznej w postaci:

- Wniosku przewodniego
- Dyplomu uzyskania stopnia doktora
- Autoreferatu
- Oświadczenia współautorów i habilitanta
- Wykazu osiągnięć naukowych i artystycznych
- Opinia prof. Adama Korzeniowskiego
- Wykaz nagród i wyróżnień
- Działalność artystyczna do wszczęcia przewodu doktorskiego
- Działalność artystyczna po uzyskaniu stopnia doktora
- Płyta CD pt. "Orkiestra Kameralna i Orkiestra Symfoniczna Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie".

Podstawowe dane o Kandydatce:

Habilitantka - Małgorzata Tęczyńska-Kęska urodziła się [REDAKTOWANE] w Krakowie. Edukację muzyczną rozpoczęła w wieku 6 lat w Państwowej Szkole Muzycznej I stopnia im. B. Rutkowskiego w Krakowie w klasie skrzypiec. Następnie ukończyła Szkołę Muzyczną II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie także w klasie skrzypiec. W tym okresie uczęszczała na zajęcia orkiestry prowadzonej przez prof. Stanisława Krawczyńskiego oraz zespół instrumentalny prowadzony przez Bogusława Grzybka. Jest absolwentką Akademii Muzycznej w Krakowie, w której studiowała w latach 2004-2010. Dyplom uzyskała z wyróżnieniem. W 2005 roku rozpoczęła pracę na Uniwersytecie Pedagogicznym im. KEN w Krakowie. Przy wsparciu prof. Adama Korzeniowskiego w 2006 roku utworzyła na bazie istniejącej od 2005 roku orkiestry smyczkowej - Orkiestrę Kameralną i Orkiestrę Symfoniczną Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Od 2013 roku na w/w Uniwersytecie prowadzi także działalność pedagogiczną. Od 2010 roku jest dyrygentką Chórów Pro Musica oraz Pro Musica Camerata Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie. W roku 2022 została pracownikiem wydziału Mechaniki i Wibroakustyki Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie.

Dyplomy, stopnie naukowe

- Dyplom magistra sztuki, Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (2010 r.)
- Stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej dyrygentura, nadany uchwałą Rady Wydziału Twórczości, Interpretacji i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Krakowie z dnia 29 czerwca 2017 roku, na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej „Związki tradycji z nowoczesnością w twórczości chóralnej Erica Whitacre’a na przykładzie wybranych utworów. Problematyka i zagadnienia wykonawcze muzyki wirtualnej.”

Dotychczasowe zatrudnienie

- 1 września 2011 roku – 31 sierpnia 2012 roku – Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna I stopnia im. I. J. Paderewskiego w Krakowie (dyrygent chóru)
- 1 września 2010 roku do chwili obecnej – Państwowa Szkoła Muzyczna II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie (dyrygent chórów: *Pro Musica* oraz *Pro Musica Camerata*)
- 1 października 2010 roku – 30 czerwca 2015 roku – Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (korepetytor w chórze mieszanym EDUCATUS)

- 1 października 2010 r. do chwili obecnej - Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (dyrygent Orkiestry Kameralnej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie)
- 1 października 2014 r. do chwili obecnej - Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (dyrygent Orkiestry Symfonicznej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie)
- 1 października 2013 r. do chwili obecnej - Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (adiunkt w Katedrze Projektów Edukacyjnych i Artystycznych)
- 1 lutego 2022 r. - Akademia Górniczo - Hutnicza im. St. Staszica w Krakowie (Katedra Mechaniki i Wibroakustyki - wykładowca)

Dorobek artystyczny:

Po uzyskaniu doktora sztuki aktywność artystyczna dr Małgorzaty Tęczyńskiej - Kęska kontynuowana jest w dwóch autonomicznych dziedzinach dyscypliny sztuki jakimi są dyrygentura chóralna i dyrygentura orkiestrowa. Jak sama Habilitantka podaje - koncerty stanowią zintegrowaną część życia każdego artysty - muzyka. Od czerwca 2014 roku do złożenia przez dr Małgorzatę Tęczyńską-Kęska dokumentacji w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego uczestniczyła jako dyrygent w 91 koncertach w tym: 55 koncertów wykonała z Orkiestrą Kameralną i Orkiestrą Symfoniczną Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. 21 koncertów z chórami: Pro Musica i Pro Musica Camerata Państwowej Szkoły Muzycznej II st. Im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie. 15 koncertów zrealizowała z innymi zespołami. Jak sama doktorantka pisze, bycie dyrygentem i kierownikiem artystycznym Orkiestry Kameralnej i Orkiestry Symfonicznej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie jest jej pasją. Zespoły miała możliwość zaprezentować m.in. podczas: Międzynarodowej, Interdyscyplinarnej Konferencji Naukowej „Krzemieniec - Wołyńskie Ateny; Koncertu Jubileuszowego „70-lecia Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie” (Teatr im. J. Słowackiego w Krakowie, 2016 r.); Koncertu w ramach projektu „Wielokulturowe pejzaże sztuki i edukacji” (Międzynarodowe Centrum Kultury w Krakowie, 2018 r.); X Euro Chamber Music Festiwal (Gdańsk, 2021 r.); cyklicznych wydarzeń takich jak: „Koncerty Uniwersyteckie”, „Koncerty Noworoczne”, „Koncerty Karnawałowe”, „Debiut z Orkiestrą”. Zagraniczne koncerty zostały zrealizowane między innymi w: Schlosskapelle Imperial Chapel, Schönbrunn (Wiedeń 2015 r.); Katedrze w Gurk (Kärnten, 2018 r.); Audytorium Ennio Moricone, Università degli Studi di Roma Tor Vergata (Rzym, 2018 r.); w Kościele pw. Św.

Felicji (Florencja, 2019 r.); w Katedrze Najświętszej Marii Panny w Rossano Veneto (Rossano Veneto, 2019 r.); w Kościele Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny „Concorde” (Paryż, 2022 r.). Od 2021 roku Habilitantka pełni funkcję nie tylko dyrygenta, ale także skrzypka. Rozwój zespołów wpłynął na możliwości repertuarowe od muzyki dawnej (Bach, Telemann, Vivaldi, Corelli, Avison); symfonii Mozartowskich, Schubertowskich, uwertur klasycznych, romantycznych suit i tańców (Brahms, Bizet, Grieg, Borodin) po literaturę współczesną (Kilar, Górecki, Lutosławski), a także muzykę filmową.

Drugim wektorem działalności dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęska jest Jej działalność jako dyrygenta chóralnego. Po uzyskaniu stopnia doktora zdobyła 11 nagród na konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych. Należą do nich m.in: Konkurs Chóralny - Jesienne Śpiewanie w Starym Krakowie, 24.10.2015 r. - Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie Nagroda - GRAND PRIX; XXV Myślenicki Festiwal Pieśni Chóralnej „Kolędy i Pastorałki”, 30-31.01.2016 r. Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie - Nagroda SPECJALNA - za najlepsze wykonanie kolędy konkursowej „Jak to dobrze Boże Dziecię” Teresy Frączkiewicz - Kirkov; Międzynarodowy Konkurs Chóralny VRATISLAVIA SACRA, 5.06.2016 r. - Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie, III nagroda - w kategorii chóry kameralne; XIX Ogólnopolski Konkurs Chórów „O złotą strunę”, 1-2 kwietnia 2017 r. XXVII Myślenicki Festiwal Pieśni Chóralnej „Kolędy i Pastorałki”, 28.01.2018 r. - Chór *Pro Musica* Państwowej Szkoły Muzycznej II ST. IM. Wł. Żeleńskiego w Krakowie III miejsce - w kategorii chóry z towarzyszeniem instrumentu; XXVII Myślenicki Festiwal Pieśni Chóralnej „Kolędy i Pastorałki”, 28.01.2018 r. - Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II ST. IM. Wł. Żeleńskiego w Krakowie III miejsce - w kategorii zespoły kameralne a cappella; V Rzeszowski Festiwal Kolęd i Pastorałek, 27.01.2018 r. - Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie, III miejsce - w kategorii zespoły kameralne a cappella; 12.10.2018 r. II Ogólnopolski Festiwal Chóralny Cantat Vivat, Warszawa, 17.11.2018 r. - Chór *Pro Musica Camerata* Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Wł. Żeleńskiego w Krakowie Złoty Dyplom - w kategorii chóry mieszane.

Trzeci kierunek działalności dyrygenckiej Habilitantki zawiera się we współpracy z innymi zespołami takimi jak: „FMF Young Talent Award 2022“ w ECM im. K. Pendereckiego w Lusławicach (2022 r.), Stowarzyszenie Artystyczne „Śpiewanie bez granic“ (2019), Chór Mieszany EDUCATUS (drugi dyrygent) lata (2010-2015), Małopolska Akademia Talentów w Łącku (drugi dyrygent). Ponadto jest także koproducentem muzycznym nagrań sesyjnych m.in: Capelli Cracoviensis Mikołaj Zieleński et consortes (płyta CD, 2021 r.), czymuzyki chóralnej do serialu Netflix Wiedźmin (Kraków, 2021 r.).

Dorobek naukowy:

W dorobku naukowym dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęska odnajdziemy 6 artykułów, które zostały opublikowane w czasopismach naukowych. Należą do nich m.in: Muzyk-Artysta-Pedagog: droga zawodowa i rozwój artystyczny nauczyciela przedmiotów muzycznych w szkolnictwie wyższym, [w] Muzyk zawodowy: między sztuką, edukacją i zarządzaniem/red. M. Sternal, Akademia Muzyczna w Krakowie, 2017 r. Tęczyńska-Kęska Małgorzata, Waligóra Monika. „Virtual Choir” Erica Whitacre’a jako przykład wykorzystania nowoczesnych technologii w sztuce, [w] Pedagogika Przedszkolna i Wczesnoszkolna, vol 8, nr 1, 2020 r. Małgorzata Tęczyńska-Kęska. Habilitantka brała czynny udział w wielu konferencjach jak chociażby w Międzynarodowej, Interdyscyplinarnej Konferencji Naukowej “Krzemieniec-Wołyńskie Ateny”. Ponadto od 2005 roku prowadzi badania nad metodycznymi i technologicznymi aspektami wykonywania nagrań metodą wielośladową overdub, multitrack w AGH w Krakowie.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna:

Dorobek dydaktyczny Habilitantki wynika z działalności na Uniwersytecie Pedagogicznym im. KEN w Krakowie oraz Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie. Na wyżej wymienionych uczelniach Habilitantka prowadzi następujące przedmioty: emisję głosu, środki ekspresji i percepcji muzycznej dzieci, muzykę w edukacji dziecka, reżyserię dźwięku. W zakres działalności organizacyjnej wchodzi organizacja: koncertów Orkiestry Kameralnej i Orkiestry Symfonicznej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, wyjazdów koncertowych krajowych i zagranicznych. Ponadto była członkiem komisji: rekrutacyjnej UP w Krakowie i członkiem Komitetu organizacyjnego Interdyscyplinarnej Konferencji Naukowej “Krzemieniec – Wołyńskie Ateny”

Informacja o dziele artystycznym – stanowiącym podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Wskazaniem dziełem jest płyta CD pt. „Orkiestra Kameralna i Orkiestra Symfoniczna Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie”.

Wykonawcami są:

Orkiestra Kameralna Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, Orkiestra Symfoniczna Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, Paweł Czarakczew – wiolonczela, Aleksander Daszkiewicz – skrzypce, Marek Drescher - trąbka, Krzysztof Katana – skrzypce, Gajusz Kęska – fortepian, Aleksander Mocek – klawesyn, Adam Woźniak – wiolonczela, Małgorzata Tęczyńska-Kęska – dyrygent

Utwory:

J. S. Bach – Koncert d-moll na dwoje skrzypiec [BWV 1043]

G. P. Telemann – Koncert na trąbkę D-dur [TWV 51: D7]

A. Vivaldi – Koncert g-moll na dwie wiolonczele [RV 531]

A. Ponchielli – *Taniec godzin* z opery „Gioconda”

Ł. Pieprzyk – *Dancing Ends* na orkiestrę symfoniczną i fortepian

Cel artystyczny dzieła:

Jak twierdzi Habilitantka przedstawione dzieło artystyczne jest podsumowaniem 10-let jej pracy jako dyrygenta Orkiestry Kameralnej i Orkiestry Symfonicznej UP w Krakowie. Czynnikiem warunkującym dobór repertuaru była różnorodność obsady, stylu muzycznego zarówno w kontekście historycznym, kulturowym, a także indywidualnym. Przedstawione dzieło to koncerty twórców z epoki Baroku z jednej strony, z drugiej zaś tańce związane z porami dnia i nocy w „Inetrludium” A. Ponchiello oraz „Dancing Ends” Łukasza Pieprzyka powstały w okresie pandemii. Dobór repertuaru stanowi ideowe i metodyczne założenie dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęska. Zespół wykonawczy to ponad 60-ciu muzyków – absolwentów szkół muzycznych II stopnia, studentów, absolwentów UP i innych krakowskich uczelni. Głównym celem jest popularyzowanie kultury muzycznej, promowanie idei wspólnego

muzykowania wśród osób niezajmujących się zawodowo wykonaniem, a posiadającym wykształcenie w grze na instrumencie. Habilitantka opisuje w autoreferacie, że inspirująca jest dla niej współpraca z utalentowanymi artystami młodego pokolenia. Za bardzo ważne uważa ciągle podnoszenie poziomu orkiestry przede wszystkim poprzez dobór repertuaru, który będzie wzbudzać ekscytację, ekspresję wykonawczą, rozwijać technikę gry na instrumencie, a przede wszystkim będzie sprawiać wykonawcom radość.

Ocena dzieła artystycznego:

Podjmując się oceny dzieła artystycznego – uważam, że materiał CD mógł zostać wzbogacony o rejestrację video jako pomocniczy dokument realizacji dzieła w czasie rzeczywistym. Dodatkowe źródło zapisu byłoby z pewnością cennym przybliżeniem sylwetki dyrygenta ubiegającego się o podwyższenie kwalifikacji. Zdaję sobie sprawę, iż nagrania powstawały w przedziale czasowym 2019-2020, jednak nagranie video dokonane w Auli Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, czy praca nad realizacją dźwięku w studio nagraniowy Kotłownia Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, mogłyby przybliżyć osobowość dyrygenta. Dzięki relacji filmowej uzyskalibyśmy wiele istotnych informacji na temat Habilitanta, Jego charyzmatyczności, techniki i warsztatu dyrygenckiego, wrażliwości, umiejętności frazowania, korekcji intonacji, planowania energetycznego utworu, współpracy z muzykami w studio podczas nagrań metodą overdub i wiele innych. W przypadku utworu Dancing Ends Łukasza Pieprzyka nasuwa się także pytanie, w jakim stopniu w przypadku tego typu nagrań - prowadząca wpływała na kształt i interpretację utworów. Oczywiście, nagrany materiał CD stanowi rzetelny dokument, jednak w analizie dzieła recenzent nie ma pełnego komfortu oceny z uwagi na brak "wglądu" w bezpośrednią relację dyrygent - instrumentalista. Ponadto w dokumentacji zabrakło materiałów nutowych prezentowanych dzieł. Część z nich została uzupełniona w trakcie sporządzania recenzji. W związku z powyższym znaczna część recenzji została sporządzona w odniesieniu do zapisów czasowych poszczególnych track-ów dzieła artystycznego.

Koncert d-moll BWV 1043 na dwoje skrzypiec Jana Sebastiana Bacha w wykonaniu Aleksandra Daszkiewicza, Krzysztofa Katana - solistów oraz zespołu towarzyszącego został przedstawiony w zwartej, zwiewnej, subtelnie nasyconej dźwiękowo formie.

Część Vivace. Wydaje się, że partie koncertujących skrzypiec mogłyby zostać nieco bardziej uwydatnione poprzez minimalne zmniejszenie wolumenu klawesynu. W przedziale czasowym (2:53 - 2:56) drugie ze skrzypiec solo realizowały swoją partię za cicho, co znacznie zubożyło dialog między instrumentami. Nie ustrzeżono się drobnych wachnięć tempa (0:10-0:12). W ogólnej ocenie część Vivace w formie fugi emanuje lekkością, która wyraźnie przedstawianymi tematami dialogujących skrzypiec w pełni oddaje styl epoki. Całość została wykonana poprawnie intonacyjnie. Na uwagę zasługuje doskonała technika gry solistów.

Część Largo ma non troppo została rozpoczęta zbyt niską dynamiką instrumentu solowego. Prawidłowe proporcje instrumentów solowych do zespołu uzyskane zostały w (0:56) sekundzie. Na uwagę zasługuje wysublimowane frazowanie często na dłuższych odcinkach - podkreślone dokładną realizacją ozdobników artykulacji i dynamiki. Instrumenty solowe „przenikają się“, uzupełniają - tworzą monolit dialogu. Energia części została bardzo dobrze rozplanowana ukazując pełen wdzięku materiał dźwiękowy uznawany za jeden z najbardziej rozpoznawalnych utworów kompozytora.

Część trzecia Allegro została wykonana w bardzo dobrych proporcjach solistów i zespołu. Początek utworu utrzymany w niskich rejestrach oddaje stylową dramaturgię tego odcinka. W przedziale czasowym (2:21 -2:23) wystąpiły drobne nieczystości. Całość została wykonana z niezwykłą dbałością i muzykalnością. Na uwagę zasługują doskonale przeprowadzone plany energetyczno - dynamiczne fugi, zapewniając słuchaczowi wiele pozytywnych doznań. Koncert d-moll BWV 1043 został zaprezentowany w bardzo dobrej ekspresji - wirtuozowsko.

G.P. Telemann Koncert na trąbkę D-dur

Część Adagio. W utworze użykano bardzo dobrego balansu pomiędzy instrumentem solowym, a zespołem. Delikatny pogłos dodaje przestrzeni, która „niesie“ dźwięki instrumentów i sprawia, że wybrzmiewają w pełni podkreślając ich barwę. W pierwszym takcie w partii trąbki wystąpiły „nieczystości“ polegające na zaniżeniu dźwięku fis oraz a-razkreślnego - kończącego motyw. W takcie szóstym w partii trąbki wystąpił błąd

techniczny polegający na realizacji podwójnego dźwięku e rozkreślne w (0:40) sekundzie. Słuchacz odnosi wrażenie jakby grały 2 trąbki.

Część Allegro rozpoczynają niezwykle „pogodne“ akordy zespołu, który perfekcyjnie intonacyjnie z zachowaniem różnic dynamicznych (crescend, decrescend), efektu echa wprowadza solo trąbki. Partia realizowana jest z wielką dbałością. Nie uniknięto jednak drobnych uchybień. W takcie 12 słyszalny jest wyraźnie zaniżony dźwięk fis i e występujący na dwóch ostatnich szesnastkach (taktu). Podobnie jest na pierwszej mierze taktu 13 na dźwięku fis. Część została doskonale zbalansowana. Na wielkie uznanie zasługuje synchronizacja wszystkich instrumentów zespołu, które doskonale dialogują z instrumentem solowym oddając zarówno wdzięk jak i motoryczność tej części.

Część Grave zgodnie z zapisem została wykonana dostojnie i majestatycznie. Nagranie charakteryzuje miękki dźwięk instrumentów smyczkowych, które w „łkających frazach wraz z partią klawesynu przekazują piękno melodii G. P. Telemanna. Materiał został zaprezentowany poprawnie intonacyjnie. Strona energetyczna tej namiętnej części podkreślona bardzo dobrze realizowaną ornamentyką wprowadza słuchacza w stan kontemplacji i zadumy.

Część Allegro – jest pełna wigoru, świeżości i światła. Doskonale, wręcz wirtuozowsko poprowadzona została partia instrumentu solowego. Motoryka, płynąca z niej energia została w 100 % zrealizowana przez cały zespół. Niezwykle spójne brzmienia instrumentów smyczkowych korespondujące bez wysiłku, w sposób lekki technicznie i intonacyjnie nienaganny dają słuchaczowi niezwykle komfort słuchania.

Antonio Vivaldi Koncert na dwie wiolonczele g-moll.

Część Allegro. Koncert rozpoczyna pewne agogicznie i intonacyjnie wejście po sobie instrumentów solowych, które realizują swoją partię perfekcyjnie intonacyjnie z właściwą ekspresją dla tej części. Na uwagę zasługuje wyciszenie klawesynu, dzięki czemu wiolonczele uzyskały czytelne brzmienie w niskim rejestrze. Godne uwagi są bardzo dobrze dynamicznie narastające odpowiedzi pozostałych instrumentów smyczkowych, które pojawiają się z oddali jakby znikąd. Ten swoisty środek artystyczny charakteryzujący muzykę tego okresu został zastosowany w bardzo dobry sposób. Podobnie zostały zrealizowane efekty echa, crescenda i decrescenda. Drobne nieczystość w instrumentach solowych wystąpiły pomiędzy (3:06 – 3:08) sekundą nagrania. Część charakteryzuje wirtuozeria instrumentów solowych spójność brzmienia, wyrównane proporcje i selektywność brzmienia.

Część Largo – Majestatyczna, kontemplacyjna ukazuje niezwykłą muzykalność w wykonaniu solistów, którzy wspólnie z akompaniującą partią z klawesynem prowadzą przenikające się pełne żewności frazy. Na uwagę zasługują proporcjonalne crescendo wzmacniające brzmienie w pochodach tercjowych. Całość podkreśla czystość intonacji i oryginalna interpretacja.

Część Allegro. Ostatnia część koncertu została zaprezentowana brawurowo. Partia wiolonczel została wykonana wzorcowo z dbałością o najmniejszy element zarówno we frazach lirycznych jak i motorycznych z pochodami tercjowymi. Plany dynamiczne solistów i orkiestry zostały bardzo dobrze „wysterowane” i „osadzone” punktualnie.

Amilcare Ponchielli – „Taniec godzin” z opery Giaconda.

Niezwykłą przyjemność sprawiło mi wysłuchanie nagrania tego dzieła. Na uwagę zasługuje bardzo dobre całościowe ujęcie formy. Słuchacz otrzymuje materiał o wysokiej jakości nagrania z podbudową selektywnej faktury. Wstający dzień został zaprezentowany z wielką precyzją w tempie Andante poco mosso poprzez dialogujące grupy instrumentów dętych drewnianych i kwintetu smyczkowego. Odcinek ten w pełni oddaje budzący się dzień. Dokładna realizacja materiału dźwiękowego pod kątem artykulacji pizzicato i zmieniającej się dynamiki wraz z kulminacją forte fortissimo wprowadzającą do godzin dnia została poprowadzona wzorcowo. Taniec godzin dnia wymaga od dyrygenta wielkiej precyzji, ale także wyczucia w prowadzeniu delikatnej, dialogującej faktury. Nagranie jednoznacznie wskazuje na dobrą symbiozę pomiędzy prowadzącym, a zespołem. W omawianym materiale wystąpiły drobne nieczystości w wysokiej tessiturze skrzypiec I. Na uwagę zasługują bardzo dobrze realizowane intonacyjnie partie fletów i ottavino. Dzięki dużej muzykalności Habilitantki udało się w poszczególnych częściach utworu ukazać odwieczną walkę pomiędzy siłami światła i ciemności. Niezwykle muzykalnie z pełną żarliwością frazą zaprezentowały się wiolonczele wprowadzając godziny zmierzchu i nocy. W ostatniej części Con brio zdecydowanie zabrakło „z wigorem”, a więc szybkiego, wartkiego w charakterze tempa, które przełożyłoby się na wirtuozerię tej finałowej części. Nadałoby jej lekkości i zwiewności. Być może na podjęcie takiej decyzji miał wpływ zbyt duży pogłos sali, co w efekcie mogłoby zamazać obraz dźwiękowy. Nie ulega wątpliwości, że dzieło w postaci „Tańca godzin” będące finałem III aktu opery A. Ponchielliego zostało zaprezentowane na wysokim poziomie przez

cały zespół. Pełna kontrastów tempa, ekspresji, dynamiki, wyrazu artystycznego cykliczna forma wymagała od Habilitantki świadomego i logicznego ujęcia całej formy.

Ostatni z utworów Dancing Ends na orkiestrę symfoniczną i fortepian Łukasza Pieprzyka został skomponowany specjalnie dla Orkiestry Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie z okazji 15-lecia zespołu oraz 75 lecia Uczelni. Powstał w początkowym okresie pandemii SARS-COVID-2. Jak pisze w autoreferacie Habilitantka – zależało Jej, na nie przerywaniu działalności orkiestry, dlatego utwór został nagrany metodą overdub. W utworze wg zapisu partytury wykorzystano 29 instrumentów: dęte drewniane, blaszane (trąbki, waltornie); zestaw instrumentów perkusyjnych (werbel, Tam-Tam, Toms, Grand Cassa, 2 x Daiko, fortepian, kwintet smyczkowy. W obszarze partitura – nagranie - zaistniały pewne nieścisłości dotyczące m.in. braku zapisu w partyturze wstępu wykonanego tylko przez grupę perkusyjną, z kolei odcinek pierwszych 48 taktów wykonywany jest z pominięciem instrumentów dętych drewnianych lub nie są one słyszalne. Powodem tego stanu rzeczy może być także niska tessitura tego fragmentu. Słuchacz odnosi wrażenie, że ta część zapisu jest realizowana tylko przez kwintet smyczkowy, waltornie, grupę instrumentów perkusyjnych i fortepian. Pierwsze słyszalne wejście fletu następuje dopiero w takcie 49. Skupiając się jednak na nagraniu, pomijając odniesienie do partitury, wydaje się, że partia fortepianu mogłaby być bardziej wyeksponowana w przedziale czasowym (4:03 – 5:28). Brakuje tutaj czytelności przebiegów fortepianowych. Dzięki temu ekspresja dążącego do kulminacji odcinka była by jeszcze wyraźniejsza. Utwór monumentalny, w charakterze muzyki filmowej został bardzo dobrze rozplanowany pod kątem ekspresji oraz i planów dynamicznych. Dużym plusem nagrania są także wielopłaszczyznowe narastania ekspresji na dłuższych odcinkach kontemplacyjnych, pięknych fraz. Całość intonacyjnie nienaganna. Ciekawym elementem nagrania jest wyciszona, słyszana jakby z oddali coda. Metoda overdub, którą został nagrany utwór postawiła przed dr Małgorzatą Tęczyńską-Kęska wymagające zadanie uzyskania spójności, proporcji, ale przede wszystkim planów energetycznych całego zespołu. Zapis odbywał się sekcjami i indywidualnie, co niosło za sobą podejmowanie wielu działań i decyzji. Uzyskany efekt, którym jest nagranie utworu Łukasza Pieprzyka - jest dziełem Habilitantki, odbiciem Jej wrażliwości, muzykalności warsztatu dyrygenckiego, ale także zdolności organizatorskich i umiejętności pracy z grupą muzyków. Przedstawione dzieło artystyczne oceniam pozytywnie.

Konkluzja:

Podsumowując, stwierdzam, że zarówno dzieło artystyczne jak i dorobek dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęska stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuki muzyczne. Na uwagę zasługuje aktywność artystyczna i organizacyjna Habilitantki jako dyrygenta chóralnego i orkiestrowego. Cel jaki sobie wyznaczyła - polegający m.in. na popularyzowaniu kultury muzycznej wśród osób niezajmujących się zawodowo wykonawstwem, a posiadającym wysokie kwalifikacje w grze na instrumencie, został w pełni osiągnięty. Zaangażowanie w życie muzyczne Krakowa zaowocowało aktywizacją różnych środowisk. Poza tym Habilitantka podejmuje się nowych, oryginalnych wyzwań, które procentują powstawaniem znaczących projektów. Pragnę zaznaczyć, że przedstawione dzieło artystyczne realizuje także nowatorską technikę nagrania z uwagi na zastosowanie metody overdub. Dr Małgorzata Tęczyńska-Kęska jest niewątpliwie utalentowanym, pełnym pasji, charyzmy i organizacyjnych predyspozycji dyrygentem. Działalność i osiągnięcia Habilitantki dowodzą, że Jej wkład w rozwój dycypliny jest znaczący.

Niniejszym stwierdzam, że przedstawiony i udokumentowany dorobek dr Małgorzaty Tęczyńskiej-Kęska spełnia wymagania art. 219 oraz 221 ust. 2 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r. poz. 574, z późn. zm.). W związku z powyższym wnoszę o nadanie Pani dr Małgorzacie Tęczyńskiej-Kęska stopnia doktora habilitowanego sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne.

dr hab. Piotr Jańczak prof. uczelni.

